

**carles
puigdemont**

ALCALDE DE GIRONA

Plaça del Vi, 1
17004 GIRONA
www.girona.cat/alcalde

entrevista

«No acceptarem que no hi hagi diners per fer l'obra del tren»

PUBLICAT AL DIARI *EL PUNT* EL DIUMENGE 1 DE JULIOL DE 2012

***Un any com a alcalde.** L'1 de juliol de l'any passat, Carles Puigdemont entrava a la història de la ciutat convertint-se en el primer alcalde de CiU i posava fi així a 32 anys de govern liderat pels socialistes. Les urnes van donar deu regidors a la federació nacionalista i va optar per governar en minoria. En l'entrevista repassa les principals vicissituds i emfatitza l'esforç fet en aquest any per canviar el model d'administració i la seva relació amb els ciutadans. Els recursos d'ERC per intentar entrar al consistori van fer endarrerir la constitució de l'Ajuntament de Girona fins a l'1 de juliol. Avui fa un any que per primer cop un alcalde de CiU, Carles Puigdemont, accedia al càrrec.*

Fa un any just que va accedir a l'alcaldia. Li ha passat de pressa o ha costat de passar?

Per un costat ha passat molt de pressa, però per l'altre fa la sensació que han passat molts anys per la intensitat de la feina. Per l'abast dels canvis que hem iniciat sovint sembla que hagi passat més d'un any.

Com creu que s'ha notat al carrer la promesa de canvi que duia CiU?

Bé, ha estat una evidència que hi ha hagut un sacseig general de la ciutat. En l'àmbit de promoció turística és molt evident, però també hem marcat prioritats en altres àmbits, com fer més àgil l'administració i millorar l'eficiència o obrir molt més l'Ajuntament als ciutadans. És un procés encara incomplet perquè tenim encara tot el mandat per anar-ho desenvolupant.

Què destaca del primer any?

Hi ha moltes coses de les quals estem orgullosos, tot i que algunes són en clau interna, però importants per posar les bases per tenir una administració que permeti operar canvis i ser més eficients. Però caldrà fer el balanç al final del mandat.

La ciutadania sol ser molt propera a Girona, què li diuen pel carrer?

En general, la gent és d'una amabilitat i d'una exquisidesa impecables, fins i tot dins de la crítica. I això, cal agrair-ho, perquè els ciutadans expliquen de manera molt correcta allò que s'ha de millorar i allò que els sembla bé. El que em diuen pel carrer no és gaire diferent d'allò que rebem a la bústia d'avisos. Són qüestions que no formen part de l'alta política, però és la política més alta que podem fer des de l'alcaldia, perquè suposa millorar les condicions de vida de la ciutat. Des de neteja, seguretat o civisme, fins a les demandes de feina i d'oportunitats i això és una prioritat de l'alcalde.

El turisme és clau per sortir de la crisi. Es va per bon camí o la crisi és molta crisi?

No podem penjar al sector turístic tota la responsabilitat de fer sortir la ciutat de la crisi, però és un motor econòmic cada cop més important i cal sumar-hi també el sector de serveis. La ciutat i el sector ja han percebut que posarem eines perquè el sector a Girona tingui més oportunitats per generar activitat econòmica i ocupació. És prematur però hi ha els primers fruits; fa tres mesos que baixa l'atur a la ciutat i la perspectiva per a l'estiu no és dolenta. A més, estem ajudant a situar Girona com a ciutat de moda en el conjunt de Catalunya i persistirem en aquesta estratègia. Per primera vegada dissenyem l'estratègia conjuntament i anant junts sembla que les oportunitats són més grans.

Fer que el Barri Vell fos Patrimoni de la Humanitat seria un pas més?

Això ja es va fer fa uns anys i no va acabar d'anar bé. Que Girona ha de trobar el seu projecte de Patrimoni de la Humanitat és segur. Cal fer-ho amb calma, serenament i amb rigor. Girona s'està revelant cada cop més com una peça única del sud d'Europa, excepcional i amb atractius que no té ningú més. Això és el que hem de valorar, intentar reforçar, perquè amb declaració o no de patrimoni Girona se situï, més enllà de l'Euroregió, en un nivell d'alta qualitat i excel·lència. Tot això complementat amb un entorn com el Gironès, que dóna un rereciutat excepcional, i els encants de la Costa Brava. Tenim ingredients únics al sud d'Europa.

Entén les crítiques de l'oposició en algunes inversions en turisme?

Són crítiques coherents amb el seu programa, perquè van governar durant molts anys i no hi van invertir. Ara en aquests moments, no només l'Ajuntament sinó el sector ens demana que anem junts i invertim en estratègies clares i finalistes per generar ocupació i crear activitat econòmica. Entenc que algunes crítiques s'haurien de matisar, però el seu model ja el sabem.

Per la part de baix cada cop més hi ha més gironins que pateixen i ho passen malament...

És la principal preocupació que tenim pel que fa a la gent. També és veritat que hi ha gent a qui les coses li van bé i té capacitat econòmica i, per temor o prudència, manté congelada la compra o inversió. Cal demanar a una part de la societat gironina un gest per no aturar l'activitat econòmica, perquè els que ho passen malament ho passaran pitjor. Els que ho passen malament ens preocupen molt i és una prioritat cobrir les necessitats bàsiques.

Això podem garantir que serà així, però amb això no n'hi ha prou, perquè això no pot ser indefinit. Si no som capaços de generar activitat econòmica, llavors fracassarem. Per això, hi ha inversió pública en

sectors estratègics que aportin ocupació i activitat. La gent que ho passa malament ens fa ser cauts a l'hora de projectar futurs perquè és la prioritat absoluta.

Es van fer auditories. Alguna sorpresa?

D'algunes en coneixem les conclusions provisionals. Totes indiquen que era necessari fer-les, sobretot l'auditoria de gestió, perquè si s'estaven fent coses malament no les podíem perpetuar. Si, a més, hi ha més problemes els analitzarem i actuarem en conseqüència.

En una entrevista afirmava que no esperava trobar 'morts a l'armari'. N'han trobat algun?

Si 'morts a l'armari' vol dir trobar factures al calaix, no. Però cal ser prudent perquè estem acabant les auditories i encara és prematur.

Fa setmanes hi va haver una escalada dialèctica entre govern i oposició. Són posicions irreconciliables?

És una situació que no m'agrada i no convé a la ciutat. Hem fet tots els possibles perquè no hi hagi crispació i no es posin pals a les rodes de l'acció del govern, perquè no s'ho mereix la ciutat. També cal dir que hi ha oposicions diferents, perquè no tots actuen igual. Segurament, en aquesta relació nosaltres també hem comès errors. Si demanem paciència per a un grup que no ha governat mai, també la hi hem d'atorgar al grup que mai ha estat a l'oposició i s'ha de situar. Tot i això, l'estratègia de la crispació, que potser algú ha pensat que li pot donar rèdit partidista, no crec que sigui una estratègia que convingui a ningú.

Per descomptat, no convé a la ciutat i cal fer tots els possibles, amb el joc legítim de la crítica de l'oposició, per no traspasar una certa manera de fer.

Canvis en el cartipàs. Sovint es veu com una feblesa...

El canvi el vam explicar en el ple amb claredat. En tot cas, el temor d'una crítica no aturarà un canvi si creiem que és bo per a la ciutat. Creiem que era prou rellevant l'arribada del projecte del tren i que era un bon motiu per fer uns canvis que hem pres tots plegats i pensant en el millor per a la ciutat.

El projecte ferroviari com es veu des de l'alcaldia? Amb il·lusió, preocupació, temor?

La nostra obligació és ser molt exigents en l'acabament del projecte. El tren convencional no és un projecte diferent, sinó que és una fase més del projecte del TAV que està en execució i no es pot quedar a mitges. No rebaixarem ni un gram les exigències i no acceptarem l'excusa que no hi ha diners, perquè diners per a altres inversions menys estratègiques bé que n'hi ha. Per tant, reclamarem a l'Estat que acabi allò que ha començat en el termini més ràpid possible i sense dilacions.

Entén la temença dels ciutadans que es veuen molts anys més d'obres?

No podem enganyar el ciutadà i dir que si es fa l'obra del tren convencional serà un camí de roses. És un obra que tindrà molt d'impacte i, per tant, vista l'experiència del TAV, calen mesures prèvies i organitzar-nos millor per minimitzar-ne les conseqüències.

Fa un any es veia amb recel la doble funció com a alcalde i com a diputat al Parlament. Pateix més la seva agenda, suposo.

Sí, però es viu amb satisfacció, perquè la feina de diputat del territori és diferent d'altres casos d'alcalde de Girona i de diputat, perquè jo no sóc candidat a la presidència ni portaveu del meu grup. Això fa que, com a diputat del territori, en qüestions com el Trueta, el centre de menors, les escoles bressol... sigui més fàcil influir-hi i tenir capacitat de parlar amb els responsables del govern. És veritat que demana un plus d'exigència personal molt alt, però satisfet de fer-la.

El nou Trueta va centrar la campanya i gairebé a cada ple surt en un moment o altre...

Del Trueta en parlo amb el conseller de forma regular i sempre amb els mateixos termes. Hi ha qui vol fer creure que hi ha diners per plantejar-nos projectes d'una envergadura colossal i no és així. Això ens permet planificar de manera més eficaç el futur Trueta, cosa que no es va fer en el passat. No recordo que en el projecte anterior hi hagués en el ple tant de debat com hi ha hagut aquests mesos, potser és perquè en el passat no es va buscar. Ara hi ha més implicació dels grups municipals del govern i l'oposició. I en l'anàlisi del futur, a diferència del que va passar, la intervenció dels grups serà fonamental.

L'aturada d'alguns projectes ha estat algunes de les crítiques.

Alguns projectes els havíem d'aturar per responsabilitat. Algú s'imagina que ara invertíssim diners en un centre com el Bòlit sense garantir la capacitat econòmica per mantenir-lo? Amb el Modern, cal recordar que van tenir-lo deu anys abandonat i van fer a cuita corrents a final del mandat un procés participatiu en el qual l'oposició no vam estar-hi convocats. Dúiem les nostres propostes i tenim el dret de posar-les sobre la taula. Hi ha hagut interferència perquè algú ha pretès governar la ciutat a través de les mocions i hem destinat temps a neutralitzar aquest intent deslleial. Cal dialogar i parlar, com és obvi, però els que han deixat degradar durant deu anys un edifici, no és lícit començar als sis o set mesos del nou govern a posar-li la pistola al pit.

Pel que fa al centre de dia, va quedar clar que és un projecte pensat d'una manera que genera unes despeses per plaça que el dèficit l'ha d'assumir l'Ajuntament si no volem posar preus fora de mercat. Això no vol dir que no haguem de garantir el servei del centre de dia i desvincular-lo del debat arquitectònic.

En canvi, comencen projectes com el pavelló, ampliació de la Girocleta... però fa la sensació que serà un mandat de poques medalles.

De medalla tots pactaríem que l'única que col·lectivament ens poguéssim atorgar fos que al final del mandat el nombre d'aturats fos més baix. La resta són molt mals moments, potser els pitjors de la democràcia, per plantejar-nos allò que sempre feien els ajuntaments: decidir quants projectes engeguem. Ens toca a aquesta generació d'alcaldes i regidors gestionar una situació inèdita i el balanç en equipaments i inversió pública serà un balanç físicament prim.

La situació és complicada, ens dóna un plus de responsabilitat per garantir més eficiència i buscar noves fórmules de cogestió. Això és innovador i ens engresca. Parlant amb altres alcaldes la mala situació genera més solidaritat entre alcaldes sigui quin sigui el color polític, perquè es comparteixen problemes i solucions que poden ajudar a crear una manera de governar que ajudi a conciliar la política noble amb la ciutadania descontenta.

On no hi ha d'haver combat és amb Ikea..

És un projecte important per a l'economia de la regió de Girona. No hem de perdre mai de vista que la decisió final la prendrà el consell d'administració d'una empresa privada pels seus legítims interessos empresarials. Una de les propostes que ells han demanat és si hi havia possibilitat d'instal·lar-se a Girona com han demanat a altres municipis i tenim l'obligació d'estudiar-ho. Però no ho hem fet, ni ho fan els altres municipis, iniciar una rivalitat que no existeix.

Parlava d'un mandat amb pacte en moviment, però les xifres assenyalen que sovint l'aliat habitual és el PP.

Hi ha unes coincidències ideològiques de com entenem l'economia, com entenem la relació de les institucions amb els ciutadans són coincidents. Ja les teníem quan érem a l'oposició i si hi són perquè no les hem de tenir ara que governem? També és veritat que si altres grups no volen

pactar, no hi podem fer més. Ens agradaria i en alguns casos ha estat possible i en altres tota l'oposició s'ha posat d'acord. La nostra obligació és governar la ciutat i que la ciutat progressi i es vagi endreçant. No mirarem el peu que calça qui ens ajudi, perquè el que mirem sempre és l'interès de la ciutat. Algú pensa que amb el PP a Madrid amb una diputada a l'Ajuntament no hem de fer servir aquest canal pensant en Girona... i tant que sí. El projecte constructiu l'hem tingut fruit d'aquesta col·laboració i no serà que no hi hagués diputats del govern que hi havia abans a Madrid.

Per contra, també ha fet passos per defensar la sobirania catalana. Se sent còmode pactant amb el PP i després per defensar la independència?

Els acords amb el PP són en aquells àmbits en què podem assolir pactes. I no es condicionen a res més d'allò que s'acorda, com els pactes que podem assolir amb el PSC, ICV o amb la CUP. Girona és una ciutat profundament catalana i catalanista i una ciutat profundament central. Avui dia el debat de la sobirania de Catalunya no és pas un debat d'extremes sinó de centralitat social, econòmica i política, ocupa el centre del país i cada vegada és un debat més majoritari i Girona ha de ser en aquest debat.

Què ha de ser clau en aquest segon any?

És difícil de respondre perquè hi ha massa incerteses que no depenen de nosaltres. Si s'apuja l'IVA, si canvia l'aportació de l'Estat o els ingressos municipals... Són massa incerteses per dir que el segon any serà una evolució augmentada del primer, tant de bo, però cal ser molt prudents. Totes les nostres previsions estan en llibertat vigilada, perquè no sabem com ens llevarem. Ara mateix no sabem quina capacitat d'inversió tindrem o quin accés tindrem al crèdit o què decidirà l'Estat. Aquestes incerteses ens obliguen a ser molt prudents en qualsevol previsió de futur que puguem fer. Hi ha un marc general amb un moviment tel·lúric que no podem ignorar i que ens obliga a ser molt prudents.

No ajuden gens els dubtes permanents del govern espanyol, podríem fer una planificació i que tot caigués com un castell de cartes, ja que cada dia ens despertem amb elements nous.